

with the rule of law. That is, the ECHR points to the indissolubility and interdependence of two fundamental principles: legality and the rule of law.

Thus, the principle of legality in social dialogue can be considered only where it takes into account the rule of law, because the state does not always establish such mechanisms for regulating social and labour relations that are consistent with the principles of the rule of law. In turn, the rule of law cannot be considered without bearing in mind the principle of legality. This shows the peculiar dualism of these principles in social dialogue and their fundamental importance for ensuring the existence of such a public institution as social dialogue in the world of work.

References:

1. Погребняк С.П. Основоположні принципи права (змістовна характеристика). Х. : Право, 2008. С. 4.
2. Сорочишин М.В. Правові аспекти соціального діалогу у сфері праці : дис. ... канд. юрид. наук. Одеса. 2012. 208 с.
3. Шилінгов В. Верховенство права – основоположний принцип правової системи демократичного суспільства. *Часопис Київського університету права* . 2009. No 2. С. 26–29.
4. Головатий С.П. Верховенство права: Ідея. Доктрина. Принцип : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук. К., 2009. 40 с.
5. Рішення Європейського суду з прав людини, справа «Полторацький проти України»: від 29 квітня. 2003 р. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_838 . 6) Рішення Європейського суду з прав людини, справа «Недільченко та інші проти України»: від 18 січня 2018 р. URL https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c72#n102.

Ключові слова: соціальний діалог у сфері праці, принципи соціального діалогу у сфері праці, різновиди принципів соціального діалогу у сфері праці.

Ключевые слова: социальный диалог в сфере труда, принципы социального диалога в сфере труда, разновидности принципов социального диалога в сфере труда.

Key words: social dialogue in the world of work, principles of social dialogue in the world of work, varieties of principles of social dialogue in the world of work.

КОРНІЛОВА ОЛЕСЯ ВОЛОДИМИРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри трудового права та права соціального забезпечення*

ПОНЯТТЯ МЕДИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Беручи до уваги беззаперечний факт реформування сфери охорони здоров'я, зокрема поетапне реформування медичної допомоги, запровадження нових ІТ технологій в медицину та швидкий розвиток науково-технічного прогресу, актуальною та малодослідженою залишається

проблема післялікувального періоду, тобто низка заходів, які спрямовані на приведення до попереднього стану хворого. Варто зауважити, що основою таких заходів (відновлення зруйнованого чи пошкодженого) є медична реабілітація.

Реалії сьогодення, а саме проведення Операції об'єднаних сил, стрімкого розповсюдження пандемії (COVID-19), появи нових технологій, зростання травм на робочих місцях, чисельності травмованих у дорожньо-транспортних пригодах (статистика останніх за період з 01.01.2020 року по 01.03.2020 року становить 2400 тис. осіб [1]), зумовлюють актуальність та необхідність ретельного вивчення основних критеріїв здійснення медичної реабілітації. Основною метою медичної реабілітації є надання вчасної та максимально ефективної допомоги особам, які цього потребують (обмежені фізичні, психічні чи соціальні можливості, запобігання інвалідності після травматичного стану).

Оскільки медична реабілітація як спосіб поновлення ушкоджених або ослаблених елементів організму має важливе значення у системі охорони здоров'я, зокрема медичної допомоги, то детальне вивчення та дослідження даного питання має реалізовуватись на найвищому загальнодержавному рівні.

Згідно зі статтею 35-5 Основ законодавства про охорону здоров'я України від 26 січня 1993 року [1] медична реабілітація – це вид медичної допомоги, що надається пацієнтам в амбулаторних або стаціонарних умовах і включає систему медичних та інших заходів, спрямованих на відновлення порушених чи втрачених функцій організму особи, на виявлення та активізацію компенсаторних можливостей організму з метою створення умов для повернення особи до нормальної життєдіяльності, на профілактику ускладнень та рецидивів захворювання.

Поняття «медична реабілітація» визначено також у статті 1 Закону України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» від 20 січня 2006 року [2], відповідно до якої медична реабілітація – система лікувальних заходів, що спрямовані на відновлення порушених чи втрачених функцій організму особи, на виявлення та активізацію компенсаторних можливостей організму з метою забезпечення умов для повернення особи до нормальної життєдіяльності, на профілактику ускладнень та рецидивів захворювання.

Виходячи із наведених вище нормативно-правових актів, слід дійти висновку, що визначення медичної реабілітації у Законі України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» значно вужче, ніж в Основах законодавства про охорону здоров'я України. У Законі не зазначені умови, за якими медична реабілітація має надаватись особам, які цього потребують (пацієнтам), а система заходів обмежена лише лікувальними заходами, коли у Основах законодавства про охорону здоров'я України зазначені медичні та інші заходи.

Необхідно також зазначити, що й у Основах законодавства про охорону здоров'я України, й у Законі України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» зазначено, що заходи медичної реабілітації спрямовані на відновлення порушених чи втрачених функцій організму.

му особи, на виявлення та активізацію компенсаторних можливостей організму. Водночас, на нашу думку, упущенням національного законодавця є те, що ці заходи мають бути спрямовані не тільки на відновлення порушених чи втрачених функцій організму особи, а й також на попередження порушення чи втрати зазначених функцій.

У статті 1 Закону України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» попередженням інвалідності визнається «здійснення комплексу медичних, гігієнічних, фізичних, педагогічних, психологічних, професійних та інших заходів, спрямованих на профілактику переходу захворювання, наслідків травми або вади в інвалідність особи або на зменшення тяжкості інвалідності».

Саме тому попередження як один із заходів медичної реабілітації сприятиме не тільки зменшенню ризиків трансформації захворювання, травми або вади в інвалідність особи, а й допоможе покращити рівень свідомості особи у сфері охорони здоров'я та медичної допомоги, зокрема реалізації права на медичну реабілітацію особами, які цього потребують.

Видається за доцільне внести зміни до частини першої статті 35-5 Основ законодавства про охорону здоров'я України щодо визначення медичної реабілітації та сформулювати його таким чином: «медична реабілітація – як один із видів медичної допомоги, що надається пацієнтам не тільки у закладах медичної допомоги, а й у домашніх умовах і включає систему заходів, які спрямовані на попередження та відновлення порушених чи втрачених функцій організму особи, на виявлення та активізацію компенсаторних можливостей організму з метою створення умов для повернення особи після захворювань, а також у випадках, не пов'язаних із захворюваннями, до попереднього стану».

Список використаної літератури:

1. Патрульна поліція. URL: <http://patrol.police.gov.ua/statystyka/>
2. Основи законодавства про охорону здоров'я України: Закон України від 26 січня 1993 року № 2801-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 4. Ст. 19.
3. Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні: Закон України від 20 січня 2006 року № 2961-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 2 /2-3/. Ст. 36.

Ключові слова: медична допомога, медична реабілітація, заходи медичної реабілітації.

Ключевые слова: медицинская помощь, медицинская реабилитация, меры медицинской реабилитации.

Key words: medical care, medical rehabilitation, medical rehabilitation measures.